

ČASTO KLADENÉ OTÁZKY:

1) Historie vzniku? ... jak jste se vlastně setkali a spojili, co bylo prvotní myšlenkou, a měli jste nějakou konkrétní představu a vybírali si další lidi podle ní nebo...?

Ivan Palacký říká: Pátí na světě vznikli jako duo. Téměř dva roky jsme s Tomášem Doležalem generovali motivy v protiatomovém krytu v Brně-Rečkovcích. Jen pro radost z hraní a vymýšlení strategií co s tím. Pak vyvstala nutnost dát tomu fixní tvar a začal jsem doma vyrábět písně níže popsanou metodou UNIORI, kterou jsem si pro tuhle příležitost vyfabuloval.

Písničky dostaly tělo, ale zdálo se nám příliš tenké. Už téměř patnáct let hraju v audivizuálním projektu Koberce, záclony s Filipem Cenkem a věděl jsem, že jeho partnerka hraje v čistě elektronické kapele. Přemýšleli jsme tedy s Tomášem, jak by to vypadalo, kdyby do sebe narazily dvě v zásadě oddělené hudební bubliny a v předsáli Kabinetu Múz jsem se jednoho dne Markéty Lisé zeptal, jestli by nechtěla vytvářet „beaty“ pro podvratnou country kapelu pro třetí tisíciletí (což byl pracovní název). Řekla, že ano.

Od první zkoušky to fungovalo, ale, i tak byl přeci jen ten počítač pro nás dost „tuhý“ a neschopný reagovat na drobné změny a dynamiku během hraní. Chtělo to přidat k té půvabné vrstvě umělých glitchů a hedonistických vyhrávek živého

bubeníka. Petr Fučík, jako Tomášův spoluhráč z kapely Furré, byl přirozenou volbou. Jen jsme jej omezili na elektronické pady, aby si nebyl tak jistý jako u akustických bicích a příliš nedekoroval.

2) První koncert? První reakce?

První koncert v kavárně Prahavbrně byl po zvukové stránce docela katastrofa. Jinak nás to bavilo, takže pokračujeme.

První reakce: Velmi vstřícné, ač lidé nejisti, jestli se mají pohupovat do (poly)rytmu nebo poslouchat texty, ale s tím se tak trochu počítalo. My na pódiu to máme vlastně podobně.

3) Jak to bylo s nahrávkou UNIORI?

I.P. říká: Nahrávka nevznikala příliš rychle. Sami jsme nahrávali živě (mimo zpěvů) na chalupě ve Stříbrnicích, kde kdysi vzniklo už i druhé album Sledů, živých sledů (tedy kontinuita jakási...). Pak jsem si ji vzal domů a skoro půl roku ji mical, protože ta kombinace nástrojů není příliš typická a dost dlouho mi trvalo než jsem našel určitý klíč jak to vedle sebe posadit. Pak naněkolikrát postmix a mastering u Martina „manze“ Mynáře na zámku v Kuřimi. Ten nám hodně pomohl. Jeden z mála nearogantních špičkových zvukařů. Po roce od nahrávání bylo album na světě. Vydavatel byl jasný. Polís je sympatická značka a vzhledem k názvu kapely logická volba.

4) Jak to máte s žánrovostí? Usilujete o něco? Jak tomu sami říkáte, když se vás někdo zeptá, co hraje?

Otázku žánrovosti osvětluje manifest UNIORI: Viz strana 3

5) Angličtina vs. čeština? Proč obojí, co inspiruje texty? Je nějaký leitmotiv?

I.P. říká: Protože jsem metodou „UNIORI“ zpracovával texty ze seriálů, které byly převážně v původním znění anglicky, přirozeně zůstaly tak, jak jsem si je zaznamenal. Moje úvahy o nich už ale probíhaly v češtině a osobní zkušenost, kterou jsou tyto úryvky zapečeny k sobě je taky ryze česká... Krom toho některé texty vznikaly i na hotelech po koncertě v době, kdy jsem hodně cestoval po Evropě s amplifikovaným pletacím strojem Dopleta 180. Přirozeně mě napadaly v angličtině. Mailing list jsem měl plný kamarádů, kteří nemluví česky a chtěl jsem, aby ty písně komunikovaly napřímo, ne skrze překlady. Není v tom jiný záměr než ten, aby to bylo srozumitelné lidem v mém okolí, se kterými jsem chtěl skrze písně probrat některá témata, která jsme si nedokázali říct osobně. Žádný únavný obligátní důvod, že anglicky to zní líp, je to automaticky „světové“, snaha vymanit se z české „uprděností a knedlíkovosti“ atd., atd.

Čeština tam pak pronikla stejným způsobem. Vrátil jsem se domů, jsem víc v Brně a přijde mi normální někomu něco říct česky. Texty jsou vysoce privátní. Před třemi lety jsem se ocitl na spáleništi svého osobního světa a potřeboval jsem se v tom nějak zorientovat. Skrze abstraktní hudbu, kterou jsem se v té době zabýval, to nešlo, tak jsem se vrátil k formě, uvnitř které to lze. A nezbyvá než doufat, že to výsostně osobní má i obecný přesah. Věřím, že ano.

Leitmotiv jistě existuje a je zároveň i textem první písně Hologram.

*Dvě osoby blízké mě připravily o šarm!
Ale jen na čas,
jářku, jen na čas!
John Brown mrtev je a jeho tělo tlí.
Můj Hologram však kráčí dál!*

*(Nikdo za nic nemůže,
Tak to prostě je.)*

Graficky (veškeré obrázky jsou autorským dílem Tomáše Doležala, který použil metodu UNIORI i v této oblasti) i textově albem prochází muž, „jehož čest byla smrtelně uražena“, už nikdy nebude nezjizvenou bytostí, bere to však postupně víc a víc jako sebeobnovu a začíná být velmi, velmi šťastný.

„John Brown mrtev je a jeho tělo tlí. Můj Hologram však kráčí dál!“ - tedy archetyp cesty k naději. Velmi, velmi tradiční. Osobní varianta

tisíckrát řečeného. Snad má smysl tu stezku absolvovat znovu a znovu. Snad každý průchod vyjevuje nové souvislosti. Snad. Pokud se nakonec ukáže že ne, tak bude na konci světa následovat bleskurychlá kajicná omluva všem.

6) Jak moc se chystáte koncertovat a vůbec jaké máte ambice?

I.P. říká: Chceme hrát, ale máme také závazky a práci. Klasické ambice u sebe osobně necitím a motivace je jasná. Skrze to, co děláme, dostávat nabídky na hraní na zajímavých místech a potkávat tam inspirující lidi. Asi klíšé, ale jinak to napsat neumím, protože to je čistá pravda. Neomezovat se jen na ČR. Tahle Země je koule letící vesmírem a hranice jsou důležité pro orientaci na ní, pro lokální kulturu, ale jinak není o co stát. Motivací je být šťastný do té míry, do jaké nám to bude umožněno. Je to souboj o příležitost říkat na pódiu, uprostřed písně, slova, která jemně provokují, znejistují a celkově neleží na pěně dní. Plánoval jsem předem se vymezit proti hudebním cenám (hudba není sport, vytváření hierarchie na místě, kam kvantifikace nepatří atd. atd.), ale pokud by pomohly k dosažení výše zmíněného, tak (jak se říká) ... nutné zlo. Tohle je blbá úvaha, promiňte, nikdo nám zatím nic nedává, nenutí, ale jenom, že k tomu mám(e) ambivalentní postoj, když už jsme u těch ambicí.

7) S kým se cítíte spřízněni?

Na to je zatím brzy. Uvidíme. Nicméně na případná spřízněni se už teď třeseme!

8) Jak moc do své hudby necháváte odrážet předchozí působíště? Je tam nějaká kontinuita nebo naopak antisnaha – dělat to jinak nebo se dokonce vymezovat?

Viz výše - spojení různých vlivů z uzavřených hudebních bublin na vyšší bázi než jen prosté elektronické koření nasypané na tradiční píseň. Těžko zevnitř hodnotit, jak moc se to povedlo. Dokážu si představit, že by se dalo jít ještě hlouběji, ale v rámci možností... Markéta měla svými digitálními komentáři narušovat tradiční strukturu písně. Pracovně jsme tomu začali říkat „mickeymousing“. Odkaz na používání raných elektronických nástrojů v disneyovkách.

9) Deska je venku, jaké jsou další plány?

Zase viz výše - hrát na skvělých místech a rozšiřovat tím svůj svět. A pak ... Máme koncept na další album nebo možná spíš EP. Pracujeme na klipu - tohle má být popová kapela, takže klip!

**PÁTÍ
NA
SVĚTĚ**

**UNI
ORI**

PÁTÍ NA SVĚTĚ je hudební skupina z Brna, která hraje autorskou hudbu kompilační metodou tzv. Uniori – univerzálního originálu.

UNIORI je hra s memy – geny žánrů.

UNIORI vytrhává signifikantní postupy určitého hudebního žánru a staví je v rámci autorské písně do těsného sousedství, tu pouhým stříhem, podruhé zas například prolnutím skrze štosování dvou dekonstruovaných stylových klíšé. Záměrem je pečlivé odosobnění, vyčištění terénu předtím, než bude vyřčeno něco intimního, možná nepatrně dehonestujícího.

Osobní texty jsou pomocí této metody kompilovány skrze mikroúryvky postav z desítek tzv. „smart TV“ krimi seriálů.

Aspirant UNIORI si sedne, dobře si rozmyslí, co nepříjemně osobního chce vyjádřit, a poté to metodou přepisování cizích vět, změn slovosledu, nahrazování klíčových slov i přímých citací, přepíše do písňového textu. Znovu si pro sebe řekne, co chtěl říci. A ještě jednou to celé po sobě a inspektorech, zločincích, obětech, korunerech a znejistujících doprovodných postavách přepíše.

Potřebuje-li pak hudebně dosáhnout atmosféry tklivé country balady, vezme tři písně Willie Nelsona, poznamená si sled akordů, vyjme z kontextu pasáže, kde se píseň charakteristicky „pohne“ a bez transponování tóniny je položí vedle sebe do nového songu. Vznikne-li ve stříhu „propadlo“, použije znovu nůžky a mezi dva akordy jedné písně vloží po akordu ze zbylých dvou. Tohle mu vystačí na první sloku. V refrénu postupuje podobně, ale tentokrát memeticky dekonstruuje Hanka Williamse například. Takhle pokračuje ad libitum.

Něco osobního skrze kolektivní vědomí – to je to, čeho touto cestou chceme/můžeme dosáhnout.

UNIORI neironizuje, neparoduje, trvá na lásce ke všemu původnímu.

Členové skupiny **PÁTÍ NA SVĚTĚ** si s sebou přinášejí zkušenosti z mnoha byvších i současných hudebních bublin: Výkřiky břich, Sledě živé sledě, Midi lidi, Čvachtavý lachtan apod. To jim umožňuje vykváznout se na žánry a hrát striktně žánrově. Vykašlat se na něco, a pak teprve tím moci svobodně být!

Tři roky kompilování témat ve zkušebně v atomovém krytu, a pak v roce 2016 natočit album na chalupě ve Stříbrnicích. Rok jej mixovat, vytvářet grafickou tvář skupiny, masterovat u Martina „manze“ Mynáře na zámku v Kuřimi a v září roku 2017 jej vydat u sympatického labelu Polí5.

Hrát druhý koncert zaznamenávaný Českou televizí (pořad Dounák).
Hrát čtvrtý koncert na festivalu Mišmaš na louce v Bojkovicích s hostující gymnastkou Terezkou Holářovou. Hrát pátý koncert Pátých devátého devátý 2017 v klubu Ferenc Futurista.

Mimo to nemít žádné další úspěchy a být takhle spokojený.